

altsor sent — da den Betragtning, som vi under denne Forhandling herfra have gjort os til Lolk for, vil blive indrømmet, og da det vil blive erkjendt, at der har ligget Mere til Grund for denne Betragtning, end det nu maaske menes.

Formanden: Forinden jeg giver Ordet til det 7de Medlem for 1ste Kreds (Magen), henstiller jeg til ham ikke at tage Hensyn til enkelte Bemærkninger, der ere faldne idag af en altsor personlig Natur. Jeg gjorde opmærksom paa en saadan før; jeg kunde have gjort opmærksom paa en anden tidligere i det Foredrag, vi hørte af det ærede 4de Medlem for 7de Kreds (Hauerslev). Den ene ialfsald var ikke blot som rent personlig uberettiget overhoved, men den var tillige i sit Indhold libet passende. Jeg henstiller, som sagt, til det ærede Medlem, om han ikke efter den Raatale, som allerede har fundet Sted fra min Side, nu vil finde det ufornødent, selv at komme ind derpaa.

Magen: Jeg frasalder Ordet.

Formanden: Der er ikke Flere, som have begjært Ordet.

Krieger: Maa jeg bede om Ordet.

Formanden: 1ste Landsthingsmand for 1ste Kreds har Ordet.

Krieger: Det kan være ganske rigtigt, saaledes som det fremgik af en Yttring af den ærede Conseilspræsident igaar, som jeg tilstaaer, jeg ikke fandt rigtigt hjemlet ved mine Udtalelser, ligesom det ogsaa er fremgaaet af Yttringer af det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Magen), at der udenfor dette Thing har været ført Forhandlinger mellem forskellige Medlemmer om, hvorvidt det var hensigtsmæssigt i denne Sag strax at nedsette et Udvalg eller ikke. Jeg veed ikke med mine Yttringer at have givet nogen som helst Anledning til disse Bemærkninger; thi vi pleie ikke at omtale slige foreløbige Samtaler. Det derimod, hvorom jeg talte, det, der interessere mig som Noget, der særligt er egnet til Forhandling her, er det Spørgsmaal, som den høitærede Minister omgik eller indirekte berørte ved at omtale Spørgsmaal om Udvalg, nemlig dette, hvorvidt det vilde være heldigt, at de Vædringsforslag, om hvilke der vil blive Spørgsmaal, inden Sagen kom til den egentlige endelige Afgjørelse, nemlig den virkelige Afgjørelse, stilledes af Regjeringen eller ikke. Jeg er netop af den Mening, at det var ønskeligt, at de stilledes af Regjeringen, fordi man da hurtigt og paa naturlig Maade, uden nogen mere indgaaende Forhandling, som til det Tidspunkt, hvor Spørgsmaalet blev, paa hvilken Maade man kunde

komme til en Overensstemmelse mellem Thingene, hvorved en Tilveiebringelse af Finantsloven kunde opnaas. (Fischer: Høiere!) Det ærede Medlem maa undskyldes, hvis jeg ikke kan tale høiere idag. Derom kan der nu være forskellige Meninger. Jeg har fundet mig foranlediget til at fremhæve den Betragtning, som væsentlig har ligget til Grund for min hele Lantegang i denne Retning. Jeg har i Mødet igaar sagt det, som jeg ansaa for rigtigt, for ikke at sige nødvendigt, at sige paa dette Trin af Sagens Behandling, og jeg vil ikke idag sige mere; end hvad jeg ansaa for fornødent at sige igaar; i saa Henseende kan jeg ikke paa nogen Maade fristes ved de Udtalelser, der ere fremkomne, hærken ved de Yttringer, der kom fra den ærede Landsthingsmand fra 4de Kreds (Falleen) eller ved dem, vi hørte af den ærede 7de Landsthingsmand for 1ste Kreds (Magen). Men vel er jeg ved disse Yttringer og ganske særlig ved de Yttringer, som jeg hørte fra den ærede 7de Landsthingsmand for 1ste Kreds, bleven bestyrket i Rigtigheden af den Beslutning, jeg tog, i Overensstemmelse med min Overbevisning at udtale det, jeg udtalte. Det er saa langt fra, at de Yttringer, vi have hørt af ham, have overbevist mig om, at jeg havde uret i, hvad jeg fremsførte, at jeg tværtimod derved i høi Grad er bleven bestyrket i Nødvendigheden af, at Noget havde det Mod, der behøves til i Oprigtighed at udtale sin Overbevisning, selv om den i Diebliffet ikke behager Alle. Det er nylig af et stor Riges Herfterinde blevet udtalt, at den, der taler Oprigtighed, elstes af Kongerne. Det er ikke altid, at den, der taler Oprigtighed, elstes af Folket, ialfsald ikke i Diebliffet; men det gjælder jo ikke om Diebliffets Dom, det gjælder i saa Henseende om en Dom, der falder noget sildigere. Hvad har nu bevæget mig til i dette Diebliff at udtale Noget, om hvilket jeg forud vidste, at ialfsald flere af dem, der vare enige med mig i Realiteten, vilde have ønsket, at det ikke var blevet sagt allerede nu. Ja, mine Herrer, det er naturligvis min Betragtning af hele den foreliggende Situation, min Opfattelse af de Kræfter, som her røre sig. Naar man ser to Forsamlinger fare imod hinanden, bliver man tilmode omtrent som naar man i nær Afstand ser to Sernbanelokomotiver fare imod hinanden, og har en levende Fornemmelse af, at, naar der intet særligt Held møder, saa maa der useilbarligt komme et Sammenstød, hvorved baade Lokomotiverne og de, der ere i Sernbanevognene, paa en sørgelig Maade ville blive, om ikke knuste; saa dog bestadigede og lemlæstede. Er det end ikke givet den, der staar udenfor, selv at kunne bremse, fristes man dog til ved et Tiltraab til dem, der kunne bremse, at forsøge, om man kunde bidrage til, at Sammenstødet blev undgaaet. Om det lykkes, er jo en ganske anden Sag, men sommetider kan det jo dog hendes. Jeg har en aldeles bestemt Fornemmelse af, at